

INGEZONDEN

(Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten)

ACUTE PERIFERE FACIALIS-PARALYSE

In de samenvatting van zijn artikel over acute perifere facialis-paralyse komt VERJAAL¹ tot de m.i. niet aanvaardbare conclusie, dat het genezingspercentage geen duidelijke invloed ondervindt van de gebruikelijke behandelingsmethoden. Deze conclusie lijkt mij bovendien in tegenspraak met zijn mededeling: „dat voor het berekenen van het genezingspercentage alleen bruikbaar zijn degenen, die vroegtijdig onder behandeling komen” (bl. 3770 ad 6e). De schrijver stelt daarbij vast, dat een groep lijders, behandeld met salicyl en plaatselijk toegepaste warmte, geen groter genezingspercentage toonde dan een groep, waarbij deze behandeling achterwege bleef. De eventuele invloed van elektrotherapie wordt buiten beschouwing gelaten, als ware deze niet ingesteld, doch de schrijver vermeldt onder ad 8e, dat „wij het merendeel van onze patiënten systematisch met galvanotherapie hebben behandeld”, waarbij „het ons niet mogelijk is gebleken, vast te stellen of deze behandeling een gunstig effect had”, een conclusie, die m.i. aanmerkelijk voorzichtiger is dan die in de samenvatting.

Al zijn de akten niet gesloten over de vraag, of elektrotherapie kan bijdragen tot regeneratie van de zenuw, de schrijver zal dunkt mij moeilijk kunnen ontkennen, dat galvanotherapie de atrofie van de van hun innervatie beroofde spieren kan tegenhouden. Door de elektrisch opgewekte contracties worden tevens de kinesthetische herinneringsbeelden geactualiseerd, hetgeen niet zonder belang is in gevallen, waarin herstel van de zenuw lange tijd uitblijft.

Zelfs voor patiënten, wier prognose op grond van het elektrische onderzoek gunstig lijkt, zou ik daarom toch met klem willen aandringen op systematische galvanische elektrotherapie om te voorkómen, dat de straks herstelde zenuw geen uitwerking zou hebben op de intussen atrofisch geworden spieren. Indien de patiënt voldoende intelligent is en zijn lijden reëel verwerkt, laat ik hem de galvanotherapie onder voortdurende controle zelf uitvoeren en liefst voor een spiegel, hetgeen m.i. de actualisering van de herinneringsbeelden nog meer bevordert.

Literatuur: ¹A. VERJAAL (1955) *Ned. T. Geneesk.* **99**, 3767.

Rotterdam, 11 december 1955

TH. BERKVEN'S

Klinische ervaring berust enerzijds op statistische bewerking van vergelijkbare ziektegevallen en anderzijds op „indrukken” van ervaren artsen. De statistische methode vormt, wanneer zij goed wordt toegepast, doorgaans een betrouwbaarder, doch minder oorspronkelijke bron van ervaring. De klinische indruk is veelal onbetrouwbaar, doch somtijds bijzonder origineel. Beide methoden zijn voor de clinicus onontbeerlijk. Statistisch heeft men het nut van galvanotherapie niet kunnen aantonen, hetgeen niet „bewijst” dat deze therapie nutteloos is. De klinische indruk van vele neurologen is dat galvanisatie de genezing bevordert, hetgeen evenmin „bewijst” dat deze therapie nut heeft.

Ikzelf heb niet de overtuiging dat galvanotherapie het herstel van een facialis-paralyse bevordert. En toch pas ik deze behandeling geregeld toe op grond van de overweging dat wij niet „een facialis-paralyse” moeten behandelen maar „een patiënt met een aangezichtsverlamming”. Wij kunnen deze patiënt niet naar huis sturen met de mededeling dat wij niets voor hem kunnen doen. Het is onze taak, hem de overtuiging te geven dat al het mogelijke wordt gedaan om hem (en niet alleen zijn verlamming) te verbeteren. De magie van het elektriseren en het geregelde contact met de arts zijn zeker bij uitstek gunstige hulpmiddelen bij de behandeling van een lijder aan facialis-paralyse.

's-Gravenhage, 24 december 1955

A. VERJAAL

ACUTE PERIFERE FACIALIS-PARALYSE

De zorgvuldige statistische bewerking van gegevens betreffende acute perifere facialis-paralyse door dr. A. VERJAAL¹ leidt tot een schrikbarende conclusie. Uit het artikel van collega VERJAAL is te concluderen dat per jaar in ons land ruim 1500 mensen worden getroffen door zg. reumatische facialis-paralyse. Van de lijders aan deze aandoening genezen ongeveer 70 pct, hetgeen wil zeggen dat per jaar 30 pct, ofwel bijna 500, blijvend door een ernstige mismaaktheid worden getroffen.